

Mese a gyárkéményről

Ha én egy-egy nagy gyárat látok, távolból a gyár kéménye szól hozzám. Ilyenformán beszél:

— Hallod-e te, kicsiny ember, miért bámulsz reám? Azt kérdezed talán, hogy miért nőttem ilyen magasra? Miért pipázom szüntelen? Mire vigyázok a magasságban?

Én pedig hallgatom ezeket a kérdéseket s gondolkodom magamban:

— Bizony, kicsiny vagyok én tehozád képest, ó hatalmas gyárkémény! Csodálom, hogy olyan nagyra nőttél. De örülök is annak, mert te örökké pipázol s rengeteg kormos füstöt eregetsz a levegőbe. Örülök, hogy olyan magasra nőttél. Azt is tudom, kire vigyázol. A nagy gyárra. A gyárban száz meg ezer ember dolgozik. Talán még ezernél is több. Ó, te magas gyárkémény, te olyan vagy, mint egy nagy torony! A torony harangja megszólal s az emberek a templomba mennek imádkozni. Te pedig, hatalmas gyárkémény, elkezded túlkölni, s az emberek dolgozni sietnek... Ezért tiszteltem én a gyárkéményeket. Mert ha sok ilyen magas gyárkéményt látok, mindjárt arra gondolok, hogy mennyi sok ember jár oda mindennap dolgozni. Ezért nem haragszom én a gyárkéményekre. Tiszteltem, becsülöm őket.

Tudjátok mit beszél a gyárkémény?

— Azért nőttem én ilyen magasra, hogy már messziről meglásson minden ember, aki a városba lép. Én hirdetem az embereknek a munkát! Hívom az embereket, jöjjenek dolgozni! S az emberek jönnek. Fölveszik a munkásruhát s reggeltől estig derekasan dolgoznak. Kormos lesz az arcuk, kérges lesz a tenyerük. De azért dicső és szép munkát végeznek. Minden kalapácsütés, amely a gyárakból kihallatszik, azt mondja nektek, embereknek:

- Aki dolgozik, az hasznos ember!
- Aki dolgozik, az előrehalad!
- Aki dolgozik, az tisztességes ember!
- Aki dolgozik, az jó hazafi!
- Aki dolgozik, azé a jövőendő!

Ó, te kalapácsütés, taníts meg arra minden embert, hogy siessen az ő műhelyébe. Az egyik tüvel, a másik kalapáccsal, a harmadik gyaluval, a negyedik tollal, az ötödik vésővel dolgozzék! Dolgozzék büszkén, lelkesedve, fáradhatatlanul s becsüljünk meg mindenkit, aki elvégzi tisztességgel a maga dolgát!

A hóvirág meséje

Réges-régen, messze Napkeleten, egy Názáret nevű kicsiny falucsukában történt, ahol a gyermek Jézus lakott szüleiivel. A templom lépcsőjén egy szegény kis fiucska szokott üldögetni a többi koldus között és ő is kéregetett. Jánoskának hívták ezt a szegény fiucskát, akinek mindkét lába egészen béna volt, úgyhogy nagyapja nélkül meg se mozdulhatott.

Jó emberek, kik a templomba mentek, szívesen adtak alamizsnát a koldusoknak, de kivált Jánoskának, akít mindenki a legjobban sajnált és szeretett. Leginkább azonban a gyermek Jézus szive esett meg a szegény koldusfiun. Az ő szülei is szegények voltak és bizony gyakran megtörtént, hogy a kis Jézus darabka kenyérnél egyebet nem adhatott Jánoskának, de mindig volt számára pár szerető, vigasztaló szava.

Jánoska arca mindig felderült, valahányszor Jézuskát templomba jönni látta és míg az ő édesen csengő hangját hallotta, elfeledte minden szenvedését.

Történt azonban, hogy egy napon nem derült fel Jánoska arca Jézus láttára se.

— Mi bajod, testvérkém? — kérdezte Jézus.

Jánoska erre sirásba tört ki és elmesélte, hogy egy új parancs értelmében nem türnek meg többé idegen származású koldust a városban. Az ő nagyapja is messze országból került ide még rabszolga korában, most hát kiűzik őket is, nem koldulhatnak többé Názáretben.

— Oh, bár inkább meghalnék — zokogta a szegény, béna gyermek —, hogy ne kelljen szegény, öreg nagyapámnak a hosszú uton még engem is a karján cipelnie! De szívesen odaadnám a szemem világát, ha helyette inkább járnai tudnék! Mert mit is ér ezután a szemem én nekem, ha téged többé nem láthatlak vele.

— Ne busulj, a jó Isten kegyelmes lesz hozzád! — felelte Jézus és kis kezével gyöngéden lefogta a béna kisfiu szemét.

Hát erre Jánoska égszínkéék szemére sötét hályog borult, semmit se látott többé, csak a gyermek Jézus sugárzó, szép arcát.

Még magához sem tért az ámulattól, amikor Jézus megfogta a kezét, felemelte a földről és nagyapjához vezette, ki a körülálló koldusokkal együtt bámulta a csodát.

Jézuska azután kis barátja kezét gyöngéden az öreg rabszolga reszkető kezébe tette és így szólt:

— Nagyapád vezetni fog, engem pedig látni fogsz mindig a távolban is.

Jánoska boldog volt, hogy a jó Isten az ő bénaságát ilyen szerencsés vakságra változtatta.

Fárasztó és göröngyös volt az út, Jánoska mégis mosolygó arccal lépkedett nagyapja oldalán, mert Jézust villágtalan szemmel is szüntelen ott látta maga előtt. Azokat a szent énekeket pedig, melyekre Jézus tanította, egész uton át énekeltek.

Végre megérkeztek nagyapja szülőfalujába. Itt a templom mellett ütötték fel koldustanyájukat. Akadtak erre is jó emberek, akik nem hagyták éhen veszni őket. Különösen a vak fiúcskát, Jánoskát kedvelte mindenki.

Jánoska nagyapja, az öreg koldús azonban nemsokára meghalt és szegény Jánoskának most már igazán nem maradt senkije. Mégsem szomorkodott, mert szüntelen láthatta Jézust, az ő jóságos arca mindig ott volt behunytt szeme előtt. Az emberek pedig csodálkozva vették észre, hogy a vak koldusfiu egyedül és épp olyan bátran jár-keel köztük, mintha valaki vezetné.

Telt, mult az idő s hát egyszer valami csodálatos dolog történt Jánoskával. Almában Jézuskát látta betegen feküdni keskeny szalmaágyon. Mellette Mária, az édesanyja térdelt és Jézus lázas kezecskéit két keze közé fogva imádkozott. Jézuska arca azonban csak szenvedő maradt.

Ezt álmodta Jánoska és megindult azonnal, hogy beteg kis barátját, jóltevőjét felkeresse.

Hideg tél volt éppen azon a vidéken és vastagon feküdt a hó mindenfelé. Jánoska már jó messzire eljutott, amikor arra gondolt, hogy vinni is illene valamit a beteg Jézuskának ajándékba. Törte a fejét, mit is vihethet ő, a szegény vak koldusfiu, akinek nincsen kenekije, semmije.

Egyszer csak lehajolt és egy marék friss havat emelt fel a földről. Hó sohasem esik Názáretben és a lázas beteg bizonyosan örülni fog neki! Hát, amint a marék havat Jánoska felemelte, egyszeribe vége lett a télnek, elolvadt a hó mindenfelé s csilingelő, fehér hóvirágok bukkantak elő a fekete föld alól. Amerre csak elhaladt Jánoska, hóvirágok csilingeltek már messziről eléje, mintha csak jelezték volna az utat, merre jut hamarább a beteg Jézuskához.

Már rég elhagyta Jánoska a hegyes vidéket, napsütéses pusztákon haladt már előre. Kezében azonban még mindig frissen őrizte a havat. Hiába esőkolta tavaszi napsugár, hiába nyaldosták meleg déli szelek, a Jézuskának ajándékba szánt hó nem olvadt el mégsem.

Igy ért Názáretbe, Jézuskáék szerény hajlékába. És csodák csodája! Az ajtó magától pattant fel az ajándékot hozó vak fiucska előtt és ő ott állt a beteg Jézuska ágyánál. Láztól elcsigázva, kiégett, cserepes ajakkal feküdt az isteni Gyermekek szegényes szalmaágyán, úgy, amint Jánoska megálmodta. Most azonban, ahogy hűséges pajtását meglátta, egyszeriben felderült a kis Jézus arca.

Jánoska pedig leterdelt Jézuska ágyához, a marék havat eléje tartotta és így szólt:

— Havat hoztam Neked a messze hegyvidékről, fogadd szívesen.

Jézuska örömmel nyult a marék hó után. Forró arcát megdörzsölte vele és a láznak, amely idáig gyötörte, egyszerre vége lett. Frissen és vidáman ült fel betegágyában. Hát, amint eközben kezére pillantott, a marék hó helyett egy csomó hóvirág volt benne. Örvendezve szólott:

— Oh, milyen kedvesek vagytok nekem, ti hóból született, kicsiny hóvirágok. Legyetek vigasztalója az embereknek és diacsérjétek őt, aki teremtett titeket!

Jánoska nem értette a beszédet, Jézuska azonban a marék virágot odatartotta vak pajtása elé és így szólt hozzá:

— Lásd és örülj te is! Nézd, milyen szerényen hajtják le parányi csengetyüfejüket.

Alig, hogy Jézuska e szavakat kimondotta, a vak fiucska ujjongva felkiáltott:

— Látom, én is látom a fehér virágokat!

És csakugyan, a hályog örökre eltűnt a kis fiu szeméről és látta,

már ő is láthatta a szép hóvirágokat és mindent maga körül.

Boldog imával köszönte meg a jó Istennek, hogy egészséges lett, nem kell most már többé koldulnia. Hanem azért ott maradt Jézuska szüleinél és mint szorgalmas kis inas dolgozott a kis Jézus nevelőapja mellett, az ácsműhelyben. Ő lett legkedvesebb pajtása Jézuskának, később pedig támasza és vigasztalója Jézus hátramaradt öreg szüleinek, a Boldogságos Szűznek.

B. Czeke Vilma.

Csali mese

Fazék urak! Lábas nénik!

— kiabál a Szénvonó —

Nagy hirt mondok, nagy hirt mondok,

Megvult már a kézfogó!

Többet tud a Reszelő:

Férjhez ment a Meszelő!

— Ki vette el? Mondsza hát!

— Görbe hátú Vaslapát,

Két kis csupor volt a vőfély,

Tanu meg két vén Szita,

Szakajtó a nyoszolyólány,

Násznagy meg a Pizskafa.

Olyan vidám lakzil csaptak:

Rengett bele minden ablak.

Ibrik uram, deres fővel

Járta a leves-szűrővel,

Tepsi-asszony úgy aprózta,

Szinte félredült a kontya,

Sodródeszka hengergőzött,

Két hegyes Nyárs süttől-főzött,

Volt ottan egy kövér szunyog,

Nagyobb volt egy lónál,

Kisütötték a zsirját,

Több lett száz akónál,

Ki nem hiszi: nézze meg

A nyársforgatónál!